

8°
INDO-CHINOIS

357
(7-8)

說唐演義

THUYẾT - DƯỜNG

DEPOT LEGAL
INDOCHINE
N° 4444

Transcrit par VU - HI - TÔ

PHU - VAN DUONG

Prix : 0 6 1 0

*Dépôt légal
Huân*

UẤT-TRÍ-CUNG
1925

Quyển thứ tư

Số 7 và

số 8

du Traducteur
Nom d'auteur

Vũ Hí Bô

Titre de l'ouvrage *Thuyết Đông (roman
historique de dynastie de bùi et de
Đông) fasc. 7 à 24.*

THUYẾT - DUONG Quyền thứ 7

Đường-bích có ý qui trọng, bèn bảo Tân-quỳnh rằng: các quan từ nhơn chí nhỏ chong phủ ta, hễ ai có công thì thăng thưởng cho, nay ta hãy tam cho người làm chức kỳ bài quan, sau này có công cán gì, rồi ta sẽ liệu công thăng thưởng

Thúc-bảo lạy tạ.

Đường-bích sai quan chung-quân ban quần áo kỳ-bài quan cho Thúc-bảo, đoạn rồi hồi chống đóng cửa phủ lại. Thúc-bảo về dinh kỳ-bài có 20 tên quân, tên nào tên ấy đều rầm thủ bản đến yết kiến Thúc-bảo. Thúc-bảo tự rằng làm Kỳ bài quan, nhưng Đường-bích coi như bậc thượng-tân chẳng như những người kia.

Cách được bốn tháng, bảy giờ tiết giới về mùa đông. Đường-bích gọi Thúc-bảo vào hậu đường bảo rằng người ở dưới chương ta làm việc quan đã bốn tháng nay chưa được thăng chức, đến rằm tháng riêng sang năm. Việt-quốc công Dương đại gia ở Chàng-an, ngài ăn mừng thượng thọ 60

Nay ta sai quan đưa lễ vật vào mừng, vì nay thiên hạ rối loạn, chộn rặc như ong, e trong khi đi đường có thất lạc chẳng, ta biết người sức khỏe hơn người, có thể đương nổi việc ấy người có chịu đi không?

Thúc-bảo nói, ví như nuôi quân hàng ngàn ngày chỉ dùng trong một buổi, chúng tôi có nhẽ đâu không vâng mệnh.

Đường-bích mừng rỡ sai người nhà khiêng hòm lễ vật ra, lấy 1 cái bao bảnh lông chiên đỏ, 1 tờ dây khai những lễ vật.

Đường-bích mở hòm chong dây đếm soát, rồi dao cho Thúc-bảo bỏ vào bao, trong đấy khai rằng hạt kim cương nhất phẩm đủ năm sắc cả thấy 10 bộp, 1 chiếc đai bạch ngọc chạm lộng, hai mươi ngọc dạ-minh-châu, hai mươi vàng hình móng ngựa, một bức thợ đồ, một tờ biểu chúc thọ.

Đây nói về Việt quốc công Dương-tổ, vốn là họ Khả hãn bên nước Đột-quyết, không phải là họ vua Tùy, cơ sao Đường-bích đưa lễ vật mừng hẳn thượng thọ, bởi vì khi xưa hẳn theo vua Tùy có công cánh được tặc vua Tùy cho là họ Dương các quan trong chầu ngoài ả ả cũng có lòng yêu quý

Đến khi bỏ thái-tử lập Tấn-vương, quyền thế lại càng to, bởi thế đến ngày hạ thọ sa gần đều sai quan đưa lễ vật và tờ thọ biểu chúc tụng.

Đường-bích chao mã bài linh tiễn cho Thúc-Bảo lại sai quan trung-quân kén hai tên quân rất tráng kiện để hầu Thúc-Bảo.

Thúc-Bảo về nhà lạy từ lão mẫu.

Lão mẫu thấy Thúc-Bảo lại đi, hai hàng nước mắt ứa sa mà rằng con ơi ! thân mẹ như bóng mặt giời đã ngã về chừu thấy mặt con thì vui mừng hể vắng mặt con thì lại

huồn bọc con về chữa được bao lâu bây giờ' lại đi, khiến ta ngày ngày dựa cửa ngóng mong.

Thục Bảo nói thừa mẹ con đi lần này không lâu như lần trước đâu. độ tháng hai sang năm thì con lại về hầu mẹ. nói đoạn từ biệt lão mẫu và Chương-thị. sai tên quân hầu đeo bao cuỡi ngựa đi.

Chữa biết thế nào xem hồi sau.

HỒI THỨ 11

NÚI THIẾU-HOA QUỐC-VIÊN NỘI BẮC

CHÙA THỪA-PHÚC THỤC-BẢO NGHỈ TRẦN

Thục-bảo lên ngựa cùng tên quân hầu đi ra khỏi địa phương Sơn-dông Hà nam đến núi Thiếu-hoa thuộc về huyện Hoài-âm ngắm nhìn núi ấy 8 mặt cao chót vót. có 4 con đường đi quanh co.

Thục-bảo thấy hình thế núi gớm ghê, liền bảo 2 tên quân hầu hãy đi lại sau để ta đi trước xem binh tình.

Hai tên quân hầu chòng thấy đường núi hiểm chỗ sợ chong núi có cường đạo tụ họp. đề vạy cho Thục-bảo đi trước.

Thúc-bảo đi đến trước núi bỗng nghe trong rừng có tiếng thanh la đánh có ba bốn chặp lâu la kéo ra. 1 vị anh hùng đi dữa. mặt nhu 1 vị thiên thần, râu vênh ngược 2 mắt lồi như 2 quả nhạc đồng, cầm ngang ngọn dao phi ngựa ra chặn đường, hét rằng muôn sống thì dữa tiên mãi lộ đây.

Hai tên quân hầu sợ đần cầm cặp gươm đại gia ới ! quả nhiên có quân cường đạo nó đã đến kia, làm thế nào bây giờ

Thúc-Bảo nói chớ sợ chúng bay cứ đứng sa ra, nói đoạn phi ngựa lên. múa dôi dẫn sòng vào đánh tướng rặc ấy. Tướng rặc ấy cầm chiếc kim dao đón đánh.

Hai người đánh nhau được bảy tám hợp, Thúc-Bảo múa dôi dẫn tựa như gió cuốn

Tướng rặc ấy chỉ cố sức đón đỡ, dần dần không thể địch được. những lâu la thấy thế vội vàng chạy lên núi báo

Trên núi lại có 2 vị hào kiệt. 1 người là bạn thân với Thúc-bảo tên gọi Vương-bá-dương, tự khi từ biệt Thúc-bảo đi qua núi này, hai người ra đòi tiên mãi lộ. Bá-dương bèn đánh nhau với 2 người, nhưng 2 người đánh không lại biết Bá-dương là bậc hào kiệt bèn xuống ngựa xin kết làm anh em mời về chại.

Còn tướng ra chặn đường Thúc-bảo vừa rồi tên gọi Tê Quốc-viễn.

Còn người cùng uống rượu với Bá-dương ở chên núi tên gọi Lý-như-khue. 2 người đang uống rượu bỗng thấy tên lâu la chạy về báo rằng Tê đại gia xuống núi gặp một người đi ngang qua núi đòi tiền mãi lộ người ấy không chịu liền đánh dả. đánh được bảy tám hợp. Tê đại gia sức kém dao pháp rối loạn. không địch được người ấy, xin 2 đại gia mau ra cứu.

Hai người nghe nói đều cầm binh khí cưỡi ngựa ra khỏi Uyên-tử thành đến lưng chừng núi Bá-dương thấy dưới núi đang dao chiến, trông đồng như Tần-thúc-bảo. liền gọi to lên rằng Tê đại ca ơi ! hãy khoan tay.

Núi ấy cao chừng hơn 20 dặm mới xuống được một nửa hải còn cách sa hơn 20 dặm nữa, tuy rằng gọi to nhưng Tê-quốc-viên đang dao chiến bụng mãi đón đỡ nghe thấy thế nào được tiếng Bá-dương gọi.

Được một lát 2 người cùng phi đến trước mặt. Bá-dương reo to lên rằng, quả nhiên. Thúc-bảo huynh đây rồi, 2 viên hải rừng tay lại. đều là bạn hữu chơi thân với nhau cả đấy.

Hai viên nghe thấy Vương-bá-dương nói đều dừng tay lại cả.

Bá-dương bèn mời Thúc-bảo vào sơn trại

Thúc-bảo gọi 2 tên quân hầu để cùng vào, thì thấy 2 tên quân hầu sợ dớn như cầy sấy, Thúc-bảo nói 2 chúng bay chớ sợ. đây là bạn hữu chí thân của ta cả. 2 tên quân hầu bấy giờ mới hơi yên dạ. Bá-dương hỏi, nó có phải là người hầu đại ca đó không ?

Thúc-bảo nói phải đấy, là 2 tên quân hầu Lý-như-Khuê sai thủ hạ sách đồ gói hành lý của Thúc-bảo, nói rồi hỗn người cùng rất nhau lên núi. khi tới Uyên-tử-thành cùng vào tụ nghĩa-sảnh, rồi sai lâu la dọn tiệc cùng Thúc-bảo uống rượu vui chơi

Vương-bá-dương nói, từ mồng một tháng mười năm Mậu-ngọ, đôi ta từ biệt nhau ở Lạc-châu, ngày hôm sau tiểu đệ cùng Đan-nhị-ca đến hàng Vương-tiểu-nhi tìm đại huynh thì đại huynh đi đã lâu rồi, lúc ấy Đan-nhị-ca có tài biến người bảo huynh thông thẻ đuổi theo tìm đại ca được, tiểu đệ cùng Tạ-ứng-dăng cũng mỗi người đi một ngã, về sau nghe thấy đại ca mắc 1 sự đại họa, song đường sá sa sỏi, không có thể đến thăm đại ca được, may sao hôm nay gặp nhau, xin đại ca kể chuyện cho biết

Thúc-bảo liền đem tình đầu sự trước sau kể rõ cho nghe, nay vâng lời Đường-thiết-độ sai đưa lễ vật đến Tràng-an mừng Việt-quốc-công ăn thượng thọ, lại hỏi Bá-dương cơ sao đại ca ở đây ?

Bá-dương nói, tiểu đệ nhân đi qua núi này dội ơn Tề-Lý hai người mời lên, cho nên mới lưu lại ở đây, hôm nay gặp đại ca đi Tràng-an có việc quan sai, tiểu đệ muốn theo đi để xem hỏi đền nhân thế.

Thúc-bảo nói, nếu đại ca cùng đi với tiểu đệ thế thì càng hay lắm.

Tề-quốc-viễn Lý-như-khuê hai người cùng nói, Vương-huynh cùng Tần-huynh cùng đi, tiểu đệ cũng xin nối gó

theo hầu.

Lhúc-bảo nghe nói không dám ứng lời, nghĩ bụng bảo đã. Vương-bá-đương-tuy rằng ở trong chái Lục-lâm (đầu chòm đuôi cướp) song còn biết chữ nghĩa còn hiểu nghĩa lý, thì vào (Chàng-an) chả hề chi. đến như hai người này vốn là người mỗ nãng, vào chàng-an ngộ nhỡ xảy ra sự gì liên lụy đến ta bấy giờ biết làm thế nào, còn đang nghĩ ngợi không nói gì cả.

Lý-như-khuê vừa cười vừa nói rằng lần huynh không dă lời. ầu là ngộ lữ chúng tôi ở đây làm những đều ngộ nghịch đã quen thó đi rồi, vào chàng-an xem hội đèn, e rằng không theo phép luật ngộ xảy ra sự gì, va lây đến huynh chướng, cho nên không chịu cho hai chúng tôi cùng đi.

Nhưng mà chúng tôi học tập võ nghệ, há chỉ cốt để làm nghề chơm cướp thôi ư! chỉ vì chào đình dặt bọn dân thần, chúng tôi không làm gì được cho nên tụ họp ở rừng núi này đợi thời mà ra, chứ không phải cứ làm tại lục-lâm xuất dơi dân.

Lữ chúng tôi biết thời hiểu lẽ cùng đại ca đi Chàng-an, không dám làm gì dễ lụy đến đại ca đâu. xin đại ca chờ nghĩ ngơi

Lhúc-bảo nghe nói đến câu ấy chịu phép ừ nhời nói rằng, có phải hai hiền đệ đã hiểu nghĩa lý thì cứ cùng đi

Tề-quốc-viên sai lâu la thu thập hành lý, chọn lấy mấy con ngựa tốt, đem ít tiền bạc, kén hai mươi tên lâu la tráng

kiện theo hầu, còn các tên lâu la kia ở nhà không được tự tiện xuống núi ăn cướp, phải canh giữ sơn chại cho cẩn thận.

Dặn dò xong đến canh hai đêm hôm ấy cùng khởi hành ra khỏi Thiếu-hoa-sơn, thẳng đường đi về tỉnh Thiềm-tây.

Có một hôm giờ đã gần tối, còn cách sa chàng-an độ 60 dặm, từ đặng sa chông thấy có 1 cái chùa cũ mới làm lại đẹp lắm.

Thúc-bảo nghĩ thầm rằng Tề-quốc-viễn và Lý-như-khuê 2 người tới Kinh chỉ có thể ở được ba bốn ngày thôi, chứ ở lâu chắc rồi sinh ra vạ, hôm nay là rằm tháng chạp, còn cách 1 tháng nữa, chỉ bằng phía trước mặt đây có 1 cái chùa mới làm, ta vào hỏi vị sư chưởng nhờ 1 tăng phòng tạm chú chân ít lâu, gần tới hôm hội đèn hải vào thành, chỉ ở chong năm ba ngày thì có thể câu thúc được hẳn khỏi gây sự.

Thúc-bảo bụng lập kế như thế rồi, nhưng không tiện nói ra, mới lập mẹo bảo Tề-quốc-viễn và Lý-như-khuê rằng 2 hiền đệ ơi ! tôi thiết tưởng chong thành chàng-an, người thì nhiều nhà ở thì ít, lại thêm người buôn bán khách qua lại rất nhiều, không có chỗ nào rộng rãi để chúng ta chợ, huống chi chong thành nhiều sự câu thúc không được khỏa chí.

Cứ như ý tôi, ở phía trước mặt đây có 1 cái chùa mới làm, chúng ta vào hỏi nhờ 1 tăng phòng để được mát mẻ lại không câu thúc gì, tha hồ cho ta cười ngựa bắn tên

múa gươm tập đao khoái chí biết là nhường nào. nghĩ dấy qua năm nay gần tới hội đèn, chúng ta hãy vào thành. tôi xin đưa lễ vật đến Dương-phủ còn các ngài thì đi xem đèn.

Bá-dương nhân vương Tề Lý hai người có hơi chút lo sa, cũng nói thêm vào

Còn đang mãi bàn tán đã đi đến cửa chùa, đều xuống ngựa sai thủ hạ trông coi hành lý và ngựa, bốn người cùng kéo nhau vào chùa vào tới Nhị-sơn-môn, đi qua Vi-hiếu-diện, phía trong thấy có 1 tòa Phật điện, đứng ngấm nhìn thấy bốn góc đều chùa làm xong, phía dưới nguyệt-dài có xây 1 cái bệ ngồi và có cắm cái tàn vàng treo 1 người ngồi chên bệ. Người ấy mặc áo tía hãy còn trẻ tuổi, hai bên có sáu người mặc áo xanh đội mũ sanh chấp tay đứng hầu. chên nguyệt dài có cắm 2 cái biển đầu hồ, sơn son thiếp vàng lại có nhiều các đồ dùng hành hình bày ra la liệt. vị quan ấy không biết là ai.

Thúc-bảo ngấm nhìn rồi bảo ba người rằng, hiền đệ ơi chớ có bước vào vội, người trẻ tuổi ngồi dưới tàn vàng kia chắc là làm quan, bốn chúng ta bước vào phải lạy chào hẳn, nếu vô lễ chắc phải mang vạ.

Mấy người kia nói, nếu thế thì chúng mình chịu nhục, chi bằng chánh mặt đi là hơn.

Vương-bá đương nói phải đấy, bọn ta cùng hẳn không can thiệp gì, tội gì phải thi lễ, chẳng bằng qua th vào hầu đường kiếm chỗ nghỉ chờ là xong, 4 anh em cùng kéo nhau đi vòng qua một cái ngõ con, tới ven Đại-hung-diện thấy có vô số là thợ đương xây lát

Thúc-bảo hỏi những người thợ rằng, chúa này ai đứng lên sửa sang thế đấy ?

Người thợ nói, chính là Đường quốc-công chấn thủ Thái-nguyên thuộc về Tinh-châu

Thúc-bảo nói, ta nghe ông ấy cáo bệnh về quê hương sang năm nay lại nghe đồn ông ấy ra chấn thủ ở Thái-nguyên, cơ sao sửa sang chúa chiền ở đây được ?

Người thợ nói, năm xưa Đường-công vâng thánh chỉ về nhà, có 1 hôm đi đường bị giới tới, vào chùa đây nghỉ nhờ đêm hôm ấy Đậu phu nhân sinh hạ đệ nhị thế tử. Đường công nhớ ơn pháp tổ nên đem lòng báo đức, sửa sang lại chúa chiền, người trẻ tuổi mặc áo tía ngồi chèn đai diên ấy tức là Phò-mã Đường-công họ Sai tên thiên tên chữ là Từ-lương.

Thúc-bảo nghe đoạn 4 người cùng đi vào cổng dâng đông, thấy cổng mới làm song đề là khải-hồ dầu-môn, chên có cheo một tấm hoành sơn son có đề ba chữ lớn rằng báo-đức-từ.

Bốn người đi vào đến phía trong, thấy có ba đàn lêu nhỏ, chính giữa có 1 cái khám, trong khám có một pho tượng dầu dọi nón chiếu sanh, mình mặc áo xanh, cười con ngựa vàng, chân đi hài da hươu vàng, trước mặt có

1 cái bài vị viết sáu chữ thiếp vàng rằng : « Ân công Quỳnh ngũ sinh vị », nghĩa là bài vị thờ ân nhân còn sống tên gọi Quỳnh-ngũ, bên cạnh lại có mấy chữ nhỏ rằng, tin quan là Lý-uyên phụng thờ

Thúc-bảo trông thấy trong lòng biết là tượng thờ mình, vì cơ sao Tần-quỳnh lại viết ra Quỳnh-ngũ vì dò năm trước Thúc-bảo tánh bọn cường đạo ở Lâm-dồng-sơn cứu được Lý-uyên.

Lý-uyên muốn hỏi họ tên Thúc-bảo. Thúc-bảo sợ mắc va lây phi ngựa chạy chốn. Lý-uyên đuổi theo hơn 10 dặm Thúc-bảo bắt đắc dĩ phải ngảnh lại xưng tên là Tần-Quỳnh dơ tay xua bảo đừng đuổi theo nữa. Lý-uyên chỉ nghe thấy mỗi 1 chữ Quỳnh, thấy hấn sua tay đoán nhầm là chữ ngũ cho nên mới viết ở đây là Quỳnh-ngũ.

Lê-quốc-viên vốn là dốt, đứng xem không hiểu sáu chữ là nghĩa thế nào, bèn hỏi Bá-dương rằng, pho tượng này có phải thờ Di-dà không?

Vương-bá-dương phì cười mà nói rằng, không phải là thờ Di-dà đâu, là pho tượng thờ sống, người ấy hỡi còn.

Mọi người đều lấy làm kinh ngạc, ngắm nhìn pho tượng ấy, đồng Tần-thúc-bảo, không khác chút nào. Ở hai bên tả hữu cổ khảm lại to hai pho tượng người hầu, 1 người rất con ngựa hoàng phiêu, 1 người cầm dùi kim dẫn.

Bá-dương ghé vào tai Thúc-bảo hỏi thầm rằng, có phải năm xưa anh đi ra đường ăn vận như thế không?

Thục-bảo nói phải. đây thực đông hình tượng tôi
Bá-dương hỏi, có làm sao ?

Thục-bảo mới đem sự cứu Lý-uyên ngày trước kể lại
cho nghe, không ngờ Sai-thiên thấy bốn người vào chông
trang mạo ra vẻ anh hùng lập tức sai đầy tớ đi sau do
thăm xem bốn người vào làm gì. Thục-bảo nói chuyện
sự trước, bị tên đầy tớ nghe thấy vội vàng về báo với
Sai-thiên.

Sai-thiên nghe nói liền chạy ngay đến sụp xuống đất
chấp tay nói rằng, thưa các ngài vị nào là ân nhân cứu
mạng bố vợ tôi ?

Bá-dương chỉ vào Thục-bảo nói rằng, ông này là ân
nhân của Đường-công đấy, họ Tồn tên Quỳnh, lúc bấy giờ
Đường-công chong khi hoảng hốt nghĩ nhầm là Quỳnh-ngũ
nên không tin đòi kim đàn và con ngựa hiện ở ngoài cửa
chùa kia.

Sai-thiên nói, bốn vị hào kiệt chắc không khi nào nói
dối, xin mời bốn ngài vào chơi chong phương tượng soi
nước, cùng nhau kể rõ họ tên.

Sai-thiên lập tức sai người đến Thái nguyên báo cho
Đường-công biết rồi lưu bọn bốn người ở lại chong chùa,
ngày nào cũng cơm nước thiết đãi rất là quý chọng, dần
dần hết năm cũ bước sang năm mới đến hôm mười bốn
tháng riêng.

Thục-bảo nói, nay chúng tôi xin phép người cho
chúng tôi ra Chàng-an đem lễ vật đi mừng thọ Việt
quốc-công.

Sài-thiên xin theo đi để xem hội đèn nhân thể. rồi đó Sài-thiên đem bốn tên gia đình theo hầu cả thầy 21 người đi chàng-an. khi đến ngoài cửa thành vào nghỉ chợ nha hàng cơm họ Đào, mọi người uống rượu ăn cơm rồi đi ngủ, đầu canh năm hôm sau Thúc-bảo đỡ dậy nói với chủ hàng rằng, người có tên người nhà nào thuộc đường, nhân thể giới chữa sáng xin đưa ta vào cửa Minh-dức đến phủ Dương-việt-công để ta đưa lễ vật lại mừng rồi ta sẽ trả công.

Chủ hàng gọi hai tên người nhà tên là Đào-dung Đào-hóa đi dẫn đường.

Thúc-bảo lấy 2 quan tiền thưởng cho 2 người. rồi lấy lễ vật chia ra làm 4 bó vào trong 4 cái bao bằng nhung, cùng 2 tên hầu và Đào-dung Đào-hóa, nhân lúc mọi người còn đang ngủ, bèn lẻn đi vào cửa Minh-dức. chữa biết thể nào xem bồi sau.

HỘI THỨ 12

LÝ-TÍNH BẮT ĐỘN BIẾT NGƯỜI BỎI

CÔNG-TỬ VUI CHƠI HỘI ĐÁ CẦU

Nói về Dương-việt-công biết thiên hạ, các quan đưa lễ vật đến hạ thọ chực ở ngoài thành rất nhiều, canh hai đêm hôm ấy phát binh phủ mở cửa thành để các xứ đưa lễ vật vào, khi vào trước hết hải đến cửa dinh Tuần-thị đưa đây để quan Tuần-thị kiểm lục, rồi đệ vào phủ Việt-công.

Quan Tuấn-thị ấy là ai, tức là con cháu Võ-văn hóa-Cập tên gọi Võ-văn Thành-dô, quen dùng 1 ngọn lưu-kim-dẫn, sức khỏe địch nổi muôn người, là tay hảo hán thứ 2 chào Tùỵ.

Trông canh năm hôm ấy các quan văn võ đều đến mừng Việt-công thượng thọ.

Bấy giờ Việt-công dẫn đôi nữ thất bảo, mình mặc áo long bào, sau lưng có các tỷ thiếp trang điểm trỉnh tề đứng hầu, người thị nữ bên tả ban tức là em gái Trần-hầu-chúa ở Giang-nam, tên là Lạc-sương công-chúa, đã kết duyên với Phò-mã Từ-dức-ngôn, vì nước Trần suy mất, nhà cửa lìa tan, khi vợ chồng phân ly cách nhau bên đem cái gương soi đập làm đôi, mỗi người giữ một nửa, để phòng ngày sau cho dễ nhận nhau.

Việt-công thấy nàng ấy vẫn có ý âu sầu liền hỏi rằng tơ duyên trước đã thề nguyên cùng ai ?

Nàng ấy vừa khóc vừa sụp xuống đất lay, lấy ra nửa mảnh gương dải chình tình đầu ngày trước.

Việt-công, xem thấy có ý thương tình, bèn sai quân lính đem nửa mảnh gương đi dạo các chợ.

May sao Từ-dức-ngôn đi võ vẫn đến nhận ngay được ước cũ của mình.

Quân lính liền mời về phủ, rồi Việt-công cho làm thưởng tân nơi chong chương, vợ chồng lại được xum họp với nhau.

« Mới hay gương vỡ lại lành

« Khuôn thieng lại được vuông tròn như xưa »,

Người thi nữ bên hữu ban tên gọi Trương mĩ nhân, nàng ấy không những nhan sắc tuyệt vời, lại có chí khí cao sa.

Lại có một người rất kỳ lạ người ở Tam-nguyên thuộc về Kinh-thiệu họ Lý tên Lĩnh, hiệu là Rượu-sur, là đồ đệ đức Lâm thiêm-nhiên, có phép gọi gió khẩn mưa, cưỡi mây đạp tuyết, sự dở về chước và về sau đều hiểu biết, làm chủ toa ở phủ Việt-công.

Hôm ấy các quan nhất phẩm nhị phẩm tam phẩm đều vào đại đường lạy mừng chúc thọ Việt-công ra tiếp, tay bưng chén trà.

Khi ấy các quan phiên chầu khắp thiên hạ đều sai quan đưa lễ vật đến mừng, cho nên Việt-công đã cất những môn hạ mỗi người coi một hạt kiểm nhận lễ vật, còn lễ vật của các quan ở Sơn-dông thì bảo đem đến chỗ Lý-tĩnh mà dè dáo.

Thúc-bảo đem lễ vật đến dinh quan Chỉ-ba Lý-tĩnh đệ trình

Lý-tĩnh trông thấy Thúc-bảo tướng mạo đường đường không phải người thường, biết ngay là vì sao Thiên-bồng đến.

Lý-tĩnh lập tức ra bắt tay mời chào, xem thủ bản của hắn thì là một chức quan kỳ-bại tên gọi Tần-quỳnh, nhận biểu chương và lễ vật đem vào hậu đường rồi sai dọn rượu thết đãi bên hỏi rằng, tôi xin hỏi thực, ngài đưa lễ vật đến đây di với mấy người?

Thúc-bảo không dám nói thực, dẫu nhời rằng, chúng tôi

vâng lệnh quan chén sai khiến, chỉ có 2 tên quân hầu chứ không có ai.

Lý-tĩnh vừa mỉm cười vừa nói, đại huynh chỉ nói đối người khác được chứ không nói đối tiểu đệ được. hiện đi với bốn người bạn, quân hầu cả thầy hơn 20 người.

Thúc-bảo nghe nói tựa xét đánh ngang giòi, rất mình sợ hãi, vội đứng dậy vái 1 cái rồi nói rằng, thực như lời tiên sinh dạy. xin chờ nói lộ

Lý-tĩnh nói, chẳng cần thiệp gì đến tôi. song tôi chông tướng đại huynh chắc có hạn lớn sắp đến. vậy tôi nói cho đại huynh biết, đêm hôm nay chờ cùng với bạn hữu đi xem đèn ngoạn nguyệt, e mắc va to khó nổi thoát thân. đến sáng ngày mai uen về Sơn-dông ngay đi là hơn.

Thúc-bảo nói, chúng tôi vâng lệnh quan trên đưa đồ lễ đến đây. chưa được đầy nhận của Dương lão gia thì lấy gì về bẩm với bản quan tôi.

Lý-tĩnh nói, chẳng khó gì. dẫu nhận đã có tiểu đệ dúp được ngay vì những thơ từ chong phủ Việt-công đều dao phó cho tay Lý-tĩnh cả

Được một lát Lý-tĩnh viết song thơ đá lời, bèn đưa cho Thúc-bảo.

Bấy giờ mặt giòi đã sáng tỏ, Thúc-bảo sắp sửa cáo từ ra đi. Lý-tĩnh lại dặn dò đình ninh rằng, chờ có vào thành xem đèn.

Thúc-bảo vái chào quay mình đi ra.

Lý-tĩnh lại gọi đỡ lại bảo rằng, tôi chông dai huynh lòng tôi vẫn ấy này dai huynh khó lòng thoát khỏi va này. nay tôi cho dai huynh 1 cái túi này, rất vào trong mình, đến khi nào nguy cấp lấy túi này mở ra tung lên chên giời gọi lên ba tiếng rằng : « Lý-tĩnh ở Kinh-chiêu tam-nguyên đến cứu tôi với » bấy dờ sẽ được thoát thân

Thúc-bảo cầm lấy túi rất vào chong mình cẩn kễ rồi vái tạ ra đi

Ngay chiều hôm ấy (hương-mĩ-nhân ăn chộm binh phù lên đến với Lý-tĩnh, hai gười cùng rủ nhau ra khỏi Chang-an chốn đi

Lại nói Thúc-bảo được thơ đã lời, bèn cùng Đào-dung đi trước dẫn đường

Thúc-bảo nghĩ bụng bảo dạ rằng ta năm xưa ở Thiệu hoa sơn, tự mình kêu gọi sự đi xem đèn, vì thế các bạn hữu mới cùng kéo nhau tới đây, cả Sai-thiện cũng nói cùng đến xem đèn.

Như bây giờ ta việc qnan đã xong rồi không có lẽ nói là gặp người tiên báo ta coi sắc mặt có sự chẳng lành mà mình tự về trước như thế thì không phải chí khí đại chượng phu, tha rằng mặc va chẳng nữa, không nên thất ước với bạn hữu

Khi Thúc-bảo về tới nhà chợ, thấy Vương. Sài Tề, Lý đều thay quần áo rồi sắp sửa kéo nhau vào thành, chợt thấy Thúc-bảo về, đều bảo rằng, đại ca đi đưa lễ vật, sao không cho chúng tôi theo đi với.

Thúc-hảo nói tiểu đệ dậy sớm vào thành chước cho song việc lễ mừng của quan sai bây giờ về cùng với các ngài vào thành chơi bởi, chẳng hay các ngài đã soi cơm sáng chưa ?

Chúng nói, chúng tôi đã ăn rồi. còn đại huynh đã soi cơm chưa ?

Thúc-bảo nói, tôi đã ăn ở trong thành rồi.

Sài-thiện tính dả tiền cơm tiền chợ bọn thủ hạ rất ngựa chực sẵn ở ngoài cửa năm người cùng hươc chân ra sắp sửa lên ngựa.

Bá-dương nói, như bây giờ chúng ta vào thành chơi bởi, hoặc vào hàng rượu hoặc vào hàng nước, tìm thứ mua vui, nếu đem hơn hai mươi người quân hầu đầy tớ đi theo thì đông lắm rất là bất tiện, cứ như ý tôi gửi ngựa lại cả ở đây. chúng ta đi bộ vào thành tha hồ ngao du không bận bịu gì, các ngài bảo có nên không ?

Thúc-bảo bấy giờ sức nhớ đến nhờ Lý-linh nói, nghĩ thầm chông bụng rằng, không nên tin cả mà cũng không nên bỏ qua, như bây giờ vào thành ngỗ nhỡ xảy ra sự gì thì dễ dờng lầu thoát, chứ nghe nhờ Bá-dương bảo đi bộ vì bằng gặp sự nguy cấp, thì chạy thoát làm sao được.

Thúc-bảo nghĩ bụng thế rồi bảo Bá-dương rằng, để những thủ hạ ở lại còn có lẽ phải, đến như ngựa thì phải đem theo

Hai người cứ cỡi cộ nhau, 1 người thì bảo cưỡi ngựa. 1 người thì bảo không cưỡi ngựa

Lý-như-khuê nói hai đại kuynh đừng cãi nhau nữa, cứ như ý kiến tiểu đệ, không nghe lời lần đại ca bảo cưới ngựa, chẳng nghe lời Bá-dương huynh bảo đừng cưới ngựa.

Tiểu đệ xin thừa câu này, chỉ cưới ngựa đến cổng thành thôi tìm 1 nhà chợ ở đây thế là tiện thoai lưỡng tiện, đem hành lý gửi vào trong hàng, còn ngựa buộc vào ven bờ Hồ thành-hà cho uống nước ăn cỏ, chúng ta uống rượu ăn cơm rồi đi xem sai gia tướng của Sài-phò-mã sách khăn gói, đem số bạc khi nhiên vào thành để chi phí, còn những tên thủ hạ kia đến khi giờ sâm sâm tối rồi ngựa thăng cương và yên đạp đến cổng thành để đón chực.

Mọi người nghe đều nói Lý hiên đệ nói phải lắm, đoạn rồi rồi năm người cùng cưới đến cổng thành xuống ngựa.

Thúc-bảo đưa dấy dĩa lời của Việt-công cho 2 tên quân hầu và dặn rằng, khi nhà nhem tối hôm nay, ngựa của ta cho nó ăn no rồi rồi đến cổng thành để đón ta, ta dặn thế nào phải nhớ thế.

Đoạn rồi Thúc-bảo cùng bốn người đều cầm binh khí phòng thân đem hai tên gia tướng theo hầu, kéo nhau vào thành.

Khi vào tới nơi thấy đường cái phố xá, nam thanh nữ tú, kẻ lịch người sang chỗ để đồ phồn hoa không biết đâu mà kể, nhà nào nhà ấy ngoài cửa đều cheo dèu kẻi hoa.

Năm người đi ngao du nói nói cười cười, vừa sự tới công đình quan Tư mã tức là đình Võ-văn-thuật thấy chong sân rộng rãi lắm, cả thấy có đến hai mươi bàn đá cầu, mỗi một bàn có làm một cái nhà chòi chen nhà chòi có một cái biển đề là Thái-bại-môn. Bất cứ là con nhà quan hay con nhà dân cũng đều được vào bàn đá cầu.

Cuộc chơi này do tự cậu công tử con út Võ-văn-thuật tên gọi Võ-văn Huệ-cập, cậy thế phụ thân đông chi chơi bởi.

Có một bọn thủ hạ a ruạ rình hót cậu cho nên bày ra cuộc đá cầu này, bắt đầu từ mồng một tháng riêng cho đến tết nguyên-tiên này. (răm tháng riêng)

Công-tử làm 1 cái lầu Thái-bại, ngồi chên nguyệt đài, gọi là quan cầu đài, hề có người nào đá quả cầu vọt qua đài ấy, công-tử ở chên đài ấy thưởng cho 1 tấm lụa 1 lang bạc và 1 cái ngân bài. hề đá quả cầu qua Thái-bại-môn thì chỉ được thưởng 1 cái ngân bài. người nào đá không qua được Thái-bại môn. bị những người xem vỗ tay cười ồ cả lên.

Năm vị hảo hán đứng xem 1 hồi lâu.

Lý-như-khuê vồ dầu sang từ thửa nhỏ, hiểu được nghề chơi.

Còn Tề-quốc-viến từ thửa nhỏ đi làm rặc ăn cướp, chỉ quen thói dốt nhà giết người không hiểu được nghề chơi đá cầu còn Thúc-bảo thì võ nghệ cao cường nghề chơi đá cầu chả phải nói

THUYẾT - DUONG Quyền thứ 8

Bá-dương vốn là 1 chức quan chào Tùv bỏ chốn đi các nghề chơi đều thạo cả. Bấy giờ Sài phò-mã còn thanh niên tuấn nhã thử vào đá chơi 1 hồi.

Sài-thiện vốn thích đá cầu từ thửa nhỏ liền ừ nhời ngay khi bước vào bàn đá cầu, có hai người bưng qua cầu ra nói rằng, thưa tướng-công ngài vào chơi đá cầu có phải không? Sài-thiện nói, à này 2 chu, 2 người mĩ nữ đứng bên cạnh công-tử kia 1 có biết đá cầu không?

Hai người ấy nói, 2 mĩ nữ ấy công tử tôi mua ở xóm Bình-khang đem về, dỗi nghề chơi đá cầu lắm vẫn thường gọi là Kim phượng-vũ và Thái-hải-phi.

Sài-thiện nói, ta muốn cùng 2 nàng ấy đá cầu chơi, chẳng hay công-tử người có bằng lòng không?

Hai người nói, chỉ cốt tướng ông tặng cho nhiều tiền bạc thôi

Sài-thiện nói ừ ta chẳng tiếc chi, nhờ 2 người cứ vào bẩm hộ ta

Hai người nghe đoạn chạy lên nguyệt đài bẩm với công tử rằng, có 1 người khách rất hào phú, muốn cùng với 2 mĩ nhân cùng đá cầu.

Võ-văn-huệ nghe nói, lên sai 2 mĩ nhân xuống, sau lưng có hõn tên liễu-hoàn theo hầu bưng 1 quả cầu năm sắc xuống khỏi nguyệt đài, đến ra mắt Sài-thiện, chào hỏi xong rồi mỗi đảng đứng ra một bên, đem tung quả cầu ngũ sắc lên.

Công-tử đứng dựa trên chòi Thái-bái mà xem những người đá cầu ở bàn cầu kia cũng kéo ồ đến xem mĩ nữ đá cầu.

Sai-thiệu đem hết cả thủ đoạn nghề chơi ngày thường ra, đá quả cầu vọt qua Thái-bái-môn đá qua luôn đến mấy lần.

Công-tử ở chên nguyệt đài, sai gia tướng đem lụa và bạc luôn tay vất xuống thưởng hai tên quân hầu bên thục bảo cứ việc nhặt lấy, Tề-quốc-viên mừng rỡ múa tay hoa chân reo lên rằng, Phò-mã cứ đá luôn đi.

Bên kia hai mĩ nhân cố gắng sức đến nỗi da phấn đầm sương, má đào bừng đỏ, dải điều phất phơ hải hoa lấm bụi.

Muôn ngàn người đều vỗ tay reo rầm lên rằng đào tề liễu yếu có thể nào địch lại được với trượng phu. bấy giờ hai mĩ nhân nghe tiếng reo cả thẹn mới thôi. Thục-bảo lấy 20 lạng bạc và bốn tấm lụa tặng cho hai mĩ nhân, lại lấy 5 lạng bạc cho 2 tên dam tuấn.

Bấy giờ công tử chuyển cho 2 mĩ nhân về phòng nghỉ còn mình thì ra phố dong chơi.

Bọn Thục-bảo ra khỏi hi chương vào 1 tửu lâu cùng nhậu uống rượu, nghe tiếng đàn hát riu rít, người ăn uống tập nập, năm người uống mãi đến khi mặt giăng mọc lên cao mới thôi tính đã tiền rượu rồi xuống lầu đi ra phố xem đèn, chưa biết chúng hào kiệt đi xem đèn ra thế nào xem hội sau.

HỘI THỨ 7

GÁI MÁ ĐÀO XEM ĐÈN NGOẠN NGUYỆT

CÂY THỂ CHA ĐẬP LIỄU VUI HOA

Nói về bọn Thúc-bảo ra khỏi hàng rượu, rất nhau rong chơi ngoài phố, thấy đèn thấp sáng rực như thể ban ngày.

Khi đi đến cửa đình quan Tư-mã, thấy đèn thấp trên lầu xanh đỏ vàng tím chằng, đủ cả năm sắc chông tựa như sao sa, chính giữa cheo một cái đèn hình con kỳ-lân, trên có cái biển viết bốn chữ bằng chằng kim rằng: « vạn phúc lai chào ».

Trên lầu có một câu đối rằng :
Châu tộ chinh tường hiền thánh đáng phàm bang hữu đạo,
Tùy chào hiền thụ nhân quân trị thể thọ vô cương.

Nghĩa là :

Đời Chu hiền thánh ra đời nước có đạo
Chào Tùy vua nhân trị thể thọ không cùng.

Chung quanh đèn kỳ lân lại có cheo đèn các đồng thú vật hai đầu có hai người hình nhân, cưỡi hai cái đèn hình ác thú, có 1 đôi câu đối cheo hai bên rằng :

Tử đồng dễ quân thừa bạch sà, hạ lâm phạm thể.
Ngọc-thanh lão tử khóa thanh ngư tây xuất Dương-quan.

Nghĩa là :

Đế-quân tử-dồng cưỡi rắn chằng xuống phạm thể,
Lão-tử ngọc thanh cưỡi châu sinh ra Dương-quan.

Chúng xem đoàn ở đấy rồi đi qua dinh quan Binh-bò khỏi đấy thì đến phủ Dưong-việt-công, thấy các nhà thường dân gần đấy ngoài cửa đều có cheo đèn đặt bài vị thiên tử, thắp đèn đốt hương bày hoa để tỏ ý vua cùng dân cùng vui, trong phố voi ngựa làm chò, người đi xem chật ních như nêm.

Được một lát đến cửa phủ Việt-công, thấy chên lầu thắp đèn, cũng giống như dinh Binh-bò, những kiểu đèn thì khác, chính giữa cheo 1 cái đèn con phượng-hoàng trên có cái biển viết bốn chữ bằng chằng kim rằng : « Thiên chào nghi-phượng » hai bên cột đồng trụ có một đôi câu đối rằng :

Phượng vũ siên đầu-sơn thiên hạ hăm bốn chiếu thuy.

Long tu dương bắc-hải nhân dân tận đắc thâm ân.

Nghĩa là :

Cánh phượng liêng núi cao thiên hạ đều mừng diêm tốt
Râu rồng dương bề bắc hải nhân dân đều đời ơn sau.

Chúng quan, đèn phượng-hoàng có cheo những đèn hình các loại chim, hai đầu có 2 người hình nhân cười đèn hình ác diểu, lại có 1 đôi câu đối cheo ở chên cột trụ lầu rằng :

Tây phương vương mẫu tọa thành loan đao trì phó yến.

Nam-cực thọ tinh kỳ bạch hạc hải ốc thêm chủ.

Nghĩa là :

Vương-mẫu Tây-phương cười loan sanh Dao-chi phó yến.
Thọ-tinh Nam-cực cười hạc chằng phủ hộ nhân dân.

Năm người ngắm xem, thì lúc bấy giờ đã vào hồi canh một. Tê-quốc-viên làm rặc từ thừa bé, chữa đến Đê-dô bao giờ. Hôm ấy là tết thượng-nguyên, đầu năm xuân thủ đèn sáng giăng tỏ, chiếu chống om sòm, đàn hát êm hòa.

Khi ấy Quốc-viên lấy làm thích chí, cười cười nói nói, chả còn gìn giữ gì sót cả, cùng với anh em tay lôi tay kéo, chân ngược đá chân xuôi, rồi cùng kéo nhau vào trong thành nhà vua.

Xem đến chỗ lầu ngũ-phượng, người đến xem chật ních như nêm, ngoài lầu ngũ-phượng có làm 1 cái ngự dăng lầu có hai viên thái giám ngồi cheo hai cái ghế chéo, đem 500 tên quân đều mặc áo gấm, mỗi tên cầm 1 cái côn son đỏ, canh giữ lầu ấy.

Những đồ trang hoàng trên lầu không phải bằng dấy, toàn những của quý ngoại quốc và bảo vật trong cung đem ra bày.

Những người đi chơi xem, có kẻ không tưởng xem đèn, vòng đi lộn lại, tìm món thú vui.

Có kẻ đàn nhân mượn tiếng xem đèn, đánh lộn vào đám đông người để cướp hoa vòng.

Những bậc đàn bà con gái thanh tao cũng nức lòng xuân, bèn rủ nhau đi xem, đề cùng với tài tử đua nhau sắc lại.

Cuộc xem đèn này làm cho người ta thỏa tình, ngày xuân lại có một đều làm cho người ta say ra tại vậy.

Đang khi hội đèn ấy, những người đi xem có 1 mụ

tên gọi là Vương lão-bà, cũng là cái phúc đã qua và đã đến. đưa một đứa con gái tên gọi Uyên-nhi đi xem đèn, nàng Uyên-nhi ấy mặt hoa da phấn mắt phượng mày ngài nhan sắc tuyệt vời, mới ra khỏi cửa đã có 1 bọn thiếu niên theo sau, kẻ thì đi trước người thì lần sau.

Lúc ra đến ngoài đường cái, chúng cứ vòng quanh xúm sít, kẻ cầu người véo không thể ngăn cấm được, lúc bấy giờ hai mẹ con Uyên-nhi đều sợ hãi dón lên cầm cập.

Không ngờ Võ-văn công tử có nhiều môn hạ du còn đi chơi tìm món, thấy Uyên-nhi có nhan sắc liền chạy về báo với công-tử.

Công-tử vội vàng chạy đến trông thấy mặt mũi Uyên-nhi hồn bay phách lạc, liền đến gần dờ đầu vô lương chẳng thương chi đến nguyệt tiếc gì đến hoa, đưa nghịch nàng ấy.

Nàng kia thì cứ nửa e nửa lẹ không biết chạy chốn đường nào, cứ chịu phép cho người vằn vò ối chao ! đàn bà con gái sao không ở nơi phòng hương, mà ra làm gì dám đông người làm cho đến nỗi chơi hoa rớt bèo.

Khi ấy Vương lão-bà không biết là Võ-văn, huệ-cập, bà liền nổi tam bành bà tên.

Công-tử nổi giận mắng rằng, mẹ đàn bà này mới nổi chứ, mày dám đánh ta à ! chúng bay đâu bắt lấy nó đem về nhà.

Môn hạ vâng lệnh xúm lại chơi mẹ con Vương-thị, đem đi, Vương-bà và Uyên-nhi hồn siêu phách lạc, kêu lên

rằng có ai cứu tôi với không. người phở sá ai còn không biết Võ-văn công-tử, cứ đứng dương mắt mà xem. 2 mẹ con Vương-bà bị bắt đến cửa phủ, rồi chúng đem đốt Vương-bà vào chong 1 cái phòng ở ngoài còn Uyên-nhi thì đem đi đến chỗ thư phòng.

Wõ-yầu công tử' lập tức sua chúng môn hạ đi ra, chỉ để mấy tên liêu hoàn ở lại, công-tử' liền ôm lấy Uyên-nhi mà cọt liền đùa hoa.

Uyên-nhi vốn là 1 cô con gái chưa chái sự hoa nguyệt bao giờ, thẹn thùng ngảnh mặt đi và lấy tay đẩy công-tử' ra công-tử' thò ngay tay vào nơi nhĩ hoa.

Uyên-nhi thấy công-tử' làm 1 cách sỗ sàng, sợ hết vía đi, vội vàng che dầy mà kêu lên rằng, mẫu thân ơi! mau mau đến cứu con với

Công-tử' miệng cười khauh khách ôm chặt lấy Uyên-nhi mà nói rằng, đừng khóc nữa, thế nào ta cũng cho người được sung sướng. liền gọi liêu hoàn ôm Uyên-nhi lên chên đường, lột hết cả quần áo ra, đùa nghịch ngả ngbiêng, mây mưa thỏa thích đoạn rồi dẫn liêu hoàn ranh dũ, đi ra cửa phủ tìm món khác.

Vương lão bà chòng thấy công-tử' gọi to lên rằng công-tử' đã con tôi đây

Wõ-văn huê-cập nói con gái người ta đã thu dùng rồi, người muốn sống thì về ngay đi. Đừng có ở đây mà toi mạng sớm.

Vương-bà vừa khóc vừa nói rằng, tôi sinh hạ chỉ được một đứa con gái ấy. đã chót hứa nhời gả cho người ta. xin

công-tử tha cho nó về với tôi, nếu không thì tôi đánh chết ở đây thì chết.

Công-tử nói, người cả gan thực chực reo và ở cửa phủ ta à ! liền quát lên rằng thử hạ chúng bay đâu, đuổi nó ra ngoài kia.

Bọn thử hạ đã dầm ồ cả lại. đưa tằm dây đưa thì kéo Vương-bà ra cổng phủ rồi đóng cửa lại, tha hồ cho kêu gào khóc lóc.

Bấy giờ đã vào hồi canh ba Công-tử lại đem vài trăm tên du đảng lang bạc đi tìm xem có cô con gái tuyệt sắc nào nữa, bắt về đùa ghẹo mua vui.

Lại nói đến bọn Thúc-bảo vòng chơi khắp các phố phường, bỗng thấy 1 đám đông người có tiếng ồn ào, bọn Thúc-bảo chạy đến xem, thấy 1 cụ già nằm lăn chên mặt đất khóc lóc.

Bá-đương hỏi những người đứng xem bên cạnh rằng cụ già ấy có làm sao nằm lăn ngoài đường phố kêu khóc ?

Họ nói, cụ già ấy vì đêm hôm nay đưa con gái đi xem đèn, gặp Võ-văn công tử, bị công-tử bắt mất con, nên bà ấy kêu khóc.

Thúc-bảo hỏi, Võ-văn Công-tử nào thế ?

Họ nói, tức là Công-tử con quan Binh bộ thượng thư. Thúc-bảo nói, có phải chính là Công-tử đã bày ra cuộc đánh cầu đó không ?

Họ nói phải đấy.

Thúc-bảo lại hỏi cụ già ấy rằng, chẳng hay cụ họ tên

là gì, nhà cửa ở đâu ?

Vương-bà nói, tôi họ Vương nhà ở phía sau phủ Võ-văn-thượng-thư.

Thúc-bảo nói, lão bà hãy cứ về đi. Công-tử' ấy có bày ra cuộc đá cầu, bọn tôi vào đá cầu được dải mấy tấm lụa và vài mươi lạng bạc. đề tôi đi tìm công-tử' chuộc lấy con gái bà, cho nó lại về với bà.

Vương bà nghe nói, sụp xuống đất lạy 4 lạy. đoạn rồi vừa khóc vừa đi về nhà. Thúc-bảo lại hỏi chúng rằng, có phải thực Võ-văn công-tử' bắt con gái mẹ ấy không ?

Chúng nói, nào phải chỉ một mình con gái mẹ ấy, xưa nay Võ-văn công-tử' hề thấy người đàn bà con gái nhà dân nào có chút nhan sắc dễ coi, bèn bắt đem về phủ đùa nghịch đủ mọi cách.

Bố mẹ chồng con người nào khéo nói, vào phủ năn nỉ van xin, họa may lại được tha cho về, người nào mà nói chộc tức hăn, thì hăn lập tức sai thủ hạ đánh chết vứt ra ngoài đường. ai cũng sợ thế hăn, còn ai dám bắt hăn đến mạng.

Thúc-bảo nghe đoạn, liền quên mất nhời Lý-tĩnh dặn. hăm hăm nổi giận. sắp tâm định đánh Võ-văn công-tử'. lại hỏi chúng rằng, chẳng hay hiện bây giờ công-tử' ở đâu ?

Chúng nói, công-tử' ấy không phải thường dân, hề chèn

tay hẳn thì toi mạng, chúng tôi chông các ngài tướng mạo
đường đường, chỉ sợ mắc va thì tiếc thay !

Thục-bảo nói, bọn ta là người ngoài kinh, họ biết lai
lịch ở đâu mà sợ, vậy ta hỏi những bọn thủ hạ công tử ăn
mặc như thế nào ? phòng khi đi đường có gặp đề bọn ta
biết mà tránh

Chưa biết chúng nói ra thế nào hồi sau.

HỒI THỨ 14

MÊ ÁI-CƠ THÁI-TỬ HOANG DÂM

CƯỚP NGÔI CHA DƯƠNG-QUẢNG VÔ ĐẠO

Chúng thấy Thục-bảo hỏi đến bọn thủ hạ của Võ-văn
Công-tử, liền dả lời rằng, Công-tử ấy thủ hạ nhiều lắm
hắn nuôi rất nhiều những bọn du đảng, cho mỗi người cầm
1 cái cón, hẳn đi đâu thì có vài trăm người đi trước dọn
đường, còn bọn theo sau đều rất những gia tướng dỏi võ
nghệ, người cầm đao kẻ vác thương đi theo hầu, vẫn thường
gọi là xã hỏa.

Công-tử thì cưỡi ngựa, có mấy tên quân gia đội mũ
mặc áo xanh đi dẫn trước ngựa, những bọn xã hỏa gia

tướng trong phủ, các quan chong thành chàng-an. hễ gặp công-tử ngoài đường mua võ cho công-tử xem. hễ mua đổi tí được thưởng, nếu không rồi bọn thủ hạ cầm côn đánh chết. các ngài có gặp cũng nên tránh mặt hẩn đi là phải

Thục-bảo nói, xin vâng tôi xin nghe lời các ngài.

Bọn Thục-bảo 5 người nghe chúng nói đoạn, người nào người ấy đến sẵn tay áo quần sà cạp, ăn vận gọn ghẽ đi về phố cửa tây Chàng-an, lòng tìm công-tử.

Đến bữa canh ba mới gặp thấy lũ Võ-văn công-tử mặc áo gấm cưỡi ngựa, sau lưng có lũ gia tướng theo hầu. 5 người đứng nhón đích sắc rồi đứng nép sang bên đường đề toan gây sự.

Khi ấy có thám tử đi chước mặt công tử đến báo rằng, có lũ xã hỏa gia tướng biết mua võ ở trong phủ Ha-quốc-công Đậu đại gia đến mua hầu để Công-tử xem

Võ-văn công-tử hỏi rằng, mua tích gì ?

Lũ ấy nói, tích cũ Tam-chiến Lã-bố ở Hồ-lão-quan.

Công-tử gạt đầu chuyển cho mua.

Lũ xã hỏa vâng lệnh liền mua một hồi lâu, đến lúc mua xong Công-tử khen rằng đổi thực đổi thực, liền thưởng cho lũ ấy rồi cho đi.

Thục-bảo thấy lũ ấy đi, nói to lên rằng, lại có lũ xã hỏa nữa đến xin mua để Công-tử xem, nói đoạn 5 người

cùng kéo ồ vào trước mặt nói rằng. bọn chúng tôi xin mua tích cũ ngũ mã phá Tào. Thúc-Bảo cầm đôi kim dẫn. Bá-Đường mua đôi bảo kiếm. Quốc-viên dùng đôi kim chùy. Lý-như-khuê mua ngon đồng-tiền. Sài-từ-lương cầm đôi bảo kiếm.

Năm người cùng mua tiếng gươm dao kêu soang soang người đứng xem đông chật cả vòng trong vòng ngoài đông chật cả đường cái phố sá

Quốc-viên nghĩ bụng bảo đã, bây giờ đánh chết hẳn chẳng khó gì hiềm một nỗi vương vãi nhiều người, ủa la ta cho 1 mớ lửa đốt cháy nhà cheo dèu kia. người phố sá chạy đi chữa cháy, không ai ngăn chở ta. nghĩ vậy liền nhẩy vọt lên mái nhà.

Công-tử nghĩ là người ấy nhẩy lên chên mua xuống. ngờ hẳn phóng hỏa.

Thúc-Bảo thấy chên mái nhà phóng hỏa. bụng nghĩ thầm rằng, sự này không thể thôi được. liền nhẩy lên trước ngựa dơ kim dẫn đánh vào đầu công-tử

Vô-văn công-tử ngã lăn xuống dưới chân ngựa chết ngay, các gia tướng đều kêu lên rằng. ối chao! ối chao! công-tử bị đánh chết rồi kẻ vác đao người cầm thương kéo ồ lại đánh Thúc-bảo.

Thúc-bảo mua đôi kim dẫn không ai đánh nổi. bị Thúc-bảo đánh cho tựa như hoa trên cành rụng xuống, như nước trên rừng chảy xuôi.

Quốc-viên ở trên mái nhà nhảy xuống mua tít ngọn
 • đồng tiền, gặp người là đánh liền.

Năm người cùng ra tay bắt cứ quân lính hay nhân dân
 đến đánh bị thương đánh cho đến nỗi người chạy đông về
 chạy tây xô đẩy vào nhau ngã bổ nhào cả ra, cổ đánh rần
 lấy 1 đường chạy ra cửa Minh-dức.

Quan tuần-thị kích-doanh là Võ-văn thành-hồ nghe
 thấy báo sự ấy, rất mình kinh hãi, chuyển lệnh cho quân
 đi đóng cửa thành lại, rồi tự thân hành đuổi bắt, Thúc-bảo
 mua đôi kim dẫn đánh cự lại.

Võ-văn thành-dô cầm ngọn lưu-kim-dang đón đánh,
 kim dẫn tay hữu Thúc-bảo va vào lưu-kim-dang đánh chát
 một tiếng cánh tay Thúc-bảo rời rã, kêu lên 1 tiếng ối chao
 liền quay ngựa chạy.

Bà-dương Sài-thiện Quốc-viên Như-khuê đều cầm binh
 khi đồ xô lại đánh, bị Võ-văn thành-dô mua tít lưu-kim-
 dang vừa đỡ vừa đánh, nghe tiếng gươm dao va vào nhau
 như chớp sấm

Bốn người không thể địch nổi, một tý nữa thì có người
 bị thương.

Thúc-bảo vội vàng lấy cái túi của Lý-tĩnh cho mở ra
 xem, thấy chừng năm lẻ đậu đỏ, liền tung lên chên giới,

gọi to lên rằng Lý-tấn ở Tam-nguyên sinh-chiều mau đến cứu ta với.

Gọi luôn ba tiếng bỗng thấy có 1 tiếng gọi rằng lũ Thục-bảo năm người kia ! phải chạy về phía đông thì mới thoát được, nói xong biến mất.

Võ-văn thành-dô phóng ngựa đuổi theo, chẳng ngờ lũ Thục-bảo 5 người chạy về phía cửa Minh-dự rồi.

Nói về lũ thú hạ của lũ Thục-bảo đến chiều hôm ấy ăn cơm chiều rồi, cho ngựa ăn cỏ uống nước no nê, thẳng yên dạp vào rất ra chỗ đường phố rộng rãi để đợi chủ nhân

Lũ thú hạ ấy chia nhau ra làm 2 phần, một nửa thì chông dử ngựa, còn một nửa thì vào thành đi chơi xem đèn các phố sát gần đấy, một hồi lâu lại dờ về thay cho lũ dử ngựa đi xem.

Đến mãi cách ba, mấy lượt thay đổi nhau vào thành xem đèn thấy dân trong thành phở người ào người ấy đều bù đầu sấn ào, mình mẩy bị thương miệng kêu lên rằng chạy mau chạy mau, có 1 toán cường đạo làm phản, nó đang đánh phá kinh thành

Mấy tên lâu la đi xem đèn nghe thấy tiếng kêu ấy vội chạy ra ngoài thành báo những người kia rằng, chúng bay ơi ! để thường chủ nhân chúng ta gây sự đánh nhau, đánh chết ai rồi.

Các người nên dắt ngựa ra chỗ đường cái kia chờ đợi

người nào khỏe mạnh thì cùng ta đi vào ngăn dũ cổng thành không cho quân dũ củ'a thành đóng.

Chúng đều nói phải đấy. nói đoạn cả thầy 10 tay lực lưỡng đi vào củ'a thành. năm người dũ cách vào thành. năm người dũ cách đi ra. cứ co kéo nhau ở nơi củ'a. làm cho quân lính dũ củ'a thành không tài nào mà đóng lại được.

Khi quân lính quan Tuần-thị lại đóng cửa thành cũng không đóng được.

Khi Thục-bảo vừa chạy đến cửa thành thấy cổng thành chưa đóng. cả mừng đều reo to lên rằng chúng ta phải mau mau ra cửa thành đi.

Những lâu la thấy chủ nhân 'đều. đều bảo nhau rất ngựa lại chực sẵn ở bên đường cái.

Khi năm người ra đến nơi đều nhảy lên chên mình ngựa. liền chông thẳng đường chạy về phía ải Lâm-dồng.

Đến chùa Thừa-phúc. Sài-thiện muốn dũ bọn Thục-bảo ở lại chơi chong chùa, để đợi thư giả nhời của Đương-công.

Thục-bảo nói.e rằng có người biết bấy giờ làm thế nào liền bảo Sài-thiện phá đèn Bảo-dức đi, nói đoạn bắt tay từ biệt. ngựa chạy vùn vụt như bay.

Khi tới Thiệu-hoa-sơn. Thục-Bảo bảo bọn Bá-dương rằng. đến ngày hai mươi ba tháng chín sang năm là ngày

ngày hôm thọ dân 70 gia mẫu tôi. xin mời các hiền đệ đến chơi.

Vương-bà-Dương Tê-quốc-viên và Lý-như-khuê cùng nói, đến hôm ấy tiểu đệ tự khắc xin đến để chúc mừng lệnh dương.

Thục-bảo không lên núi nữa, từ biệt ba người rồi đi về nhà.

Lại nói đến trong thành Chàng-an, người bị giết thây nằm ngổn ngang đầy đường, máu chảy khắp phố cửa nhà hàng phố bị đốt phá không biết bao nhiêu mà kể.

Bấy giờ Võ-văn-Thuật đuổi đánh một quăng sa, bỗng đứng không thấy hút năm người đầu cẩu.

Võ-văn-Thuật nghe quân báo con yêu mình bị lũ cường đạo đánh chết. rất mình ngã ngựa người ra một hồi tỉnh dậy nói rằng. con ta với lũ cường đạo có thù hằn nhau gì mà bị nó đánh chết.

Gia tướng bầm răng vì Công-tử say rượu bắt con gái vương-bà đem về đùa nghịch, mẹ nó khóc van với lũ cường đạo. bởi thế lũ cường đạo vì mụ ấy mà đánh chết Công-tử.

Võ-văn-Thánh-dô nổi giận sai gia tướng đem nàng Uyên-nhi ra ngoài cửa phủ đánh cho mấy chiếc đòn chết ngay.

Thương ôi ! kiếp hồng nhan đến thế là song. lại sai gia tướng đến nhà vương-bà bắt hết cả nhà đem giết sạch.

gọi những gia tướng theo hầu công-tử hỏi hình dạng và cách ăn mặc lũ cường-đạo thế nào ?

Gia tướng bẩm rằng lũ cường đạo ấy có 5 người, chính người đánh chết công-tử thì mình cao 1 thước chạc độ hai mươi tuổi, mình mặc áo xanh, tay múa đôi kim đao.

Võ-văn-thuật liền gọi mấy người thợ vẽ, vẽ hình dạng và cách ăn mặc tên cường đạo ấy, cho khắp các nơi để tìm bắt.

Đây nói về Thái-tử Dương-quảng đã đoạt được ngôi đông-cung của anh là Dương-dũng rồi lại bức bách Lý-Uyên đi nốt, chỉ sợ nhất có bà Độc-cô chánh-cung, không ngờ đến năm Khai-hoàng nguyên-niên thì bà ấy mất.

Bấy giờ không sợ ai nữa, tâm lòng sa ngoa và hiếu sắc dần dần phát lên.

Văn-đế vì bà Độc-cô chánh-cung mất rồi không ai cầu thúc nữa, yêu mến hai người con gái nhan sắc tuyệt vời, 1 người tên gọi Trần phu nhân, 1 người nữa là Sái phu nhân dần dần chẳng nhìn gì đến chào chính.

Đến năm Nhâm-thọ thứ tư Văn-đế tuổi đã già cả, lại thêm 2 nàng kế luôn 2 bên cạnh mình, đến quăng thào tự tại bị bệnh.

Bởi vì trước Văn-đế có sai Dương-tổ trông coi làm 1 cái cung Nhâm-thọ, cho nên bấy giờ vào chong cung Nhâm-thọ dưỡng bệnh.

Đến tháng bảy binh dần dần thêm nặng. Thượng-thư bộc-sa là Dương-tổ. Lễ-bộ thượng-thư là Liễu-thuật. Hoàng môn thị lang là Nguyên-nham. ba người châu chực ở trong cung

Thái-tử thì châu chực ở đến Thái-bảo

Trong nội tâm thì Trần phu nhân và Sái phu nhân hầu hạ.

Thái-tử vì thỉnh thoảng vào thăm binh, hai nàng không chánh ra chỗ khác. Sái phu nhân coi đã trang trọng tuyệt vời. Trần phu nhân lại sắc sảo mầu mà so bề tài sắc lại là phần hơn. huống chi nàng ấy là con gái vua Cao-tôn nước Trần từ thừa nhỏ sinh trưởng ở nơi chường gấm màn the. tả sao cho xiết vẽ thanh kỳ. nghiêng thành đồ nước

Thái-tử trông thấy hồn siêu phách lạc, mấy lần vào cung chực gheo nàng ấy. song vì Trần phu nhân hầu hạ thuộc thang nung dắc luôn luôn không chầu gheo được. có 1 hôm Thái-tử vào cung thăm bệnh chông thoảng dăng sa có 1 người con gái nhan sắc tuyệt vời. đi ra ngoài cung không có cung nữ nào theo hầu

Thái-tử' ngàng đầu nhìn. thì té ra là Chấn phu nhân. vì đi thay quần áo nên mới đi ra 1 mình.

Thái-tử' mừng hơn hờ. nghĩ bụng bảo dạ rằng. cơ hội này chắc được thỏa lòng liền dặn bảo những quân hầu củ ở đây. không được theo ra. nói đoạn vội chạy theo Chấn

Phu-nhân

Trần phu-nhân trông thấy rất mình hỏi rằng, Thái-tử đến đây làm gì ?

Thái-tử vừa cười vừa nói rằng : phu-nhân ơi ! tôi ngày ngày ở trước đường thánh-thượng, chông thấy phu-nhân hôn via lên mây cả, nay may được tiện đây, xin phu-nhân cho tôi được vui vầy chốc nhất.

Phu-nhân nói tôi đã gửi tâm thân với thánh-thượng, vậy thì dân-phận chèn dưới có lẽ đau thể.

Thái-tử nói phu-nhân ha không biết rằng tình chung ai thì còn kẻ danh-phận gì nữa, liền ôm lấy phu-nhân cố nắn nì phu-nhân để thỏa lòng non nước.

Phu-nhân cố sức dưng dậy, bỗng nghe thấy có tiếng gọi rằng thánh-thượng với Trần phu-nhân, bấy giờ thái-tử biết rằng không thể dũ hấn được, không dám cưỡng nữa, thôi hời hợt lần khác.

Phu-nhân mừng được thoát thân, thần-sắc kinh hoàng, cố nén hơi thở cho lặng yên, rồi mới vào cung, sợ Văn-đế đòi uống thuốc nên không dám chậm trễ, liền chạy đến chỗ ngự-tháp.

Văn-đế chông thấy mặt ngọc ngà lấy làm quái lạ, hỏi tại có làm sao ?

Lúc bấy giờ Trần phu-nhân toan dấu không nói sự ấy để Văn-đế biết, sợ Văn-đế tức giận bệnh càng thêm nặng, song nghĩ cũng không biết nói che đây thế nào, chịu phép

chỉ nói bóng rắng. thái-tử vô lễ lắm.

Văn-đế nghe nói bỗng dung hăm hăm nổi giận, tay đập xuống bàn chân chát mà rằng, thẳng sức sinh sao đủ dao cho việc lớn được. con mẹ Độc-cô nó làm nhảm ta lập tức chuyển linh sai với Liễu-thuật và Nghiêm-nham vào cung.

Thái-tử chong lòng áy náy, chạy vào cửa cung đứng núp ngoài cửa nghe.

Thái-tử thấy Văn-đế nổi giận lắm nhảm hết mắng lại nghe thấy bảo với Liễu-thuật và Nghiêm-Nham chứ không với Dương-tổ. biết là có sự, vội chạy đi tìm bọn Thương-hành để bàn định.

Chương-hành thấy thái-tử chạy đến hắt hơi hắt hoắt, ngỡ là Văn-đế mất rồi đến lúc hỏi chuyện mới biết là vì việc Trần phu nhân.

Chương-hành nói, sự đã đến thế, chỉ có 1 kế rất cấp phải nêu làm ngay.

Thái-tử vội hỏi kế gì?

Chương-hành ghé vào tai Thái-tử nói thắm cứ như thế như thế.

Xin chữa lại hai câu nhòe sai dưới cùng trang 150

Công-tử thì cưỡi ngựa, có mấy tên quân gia đội mũ mặc áo xanh đi đàn trước ngựa, những bọn xá hỏa gi

Certifié conforme au tirage
s'élevant à mille exemplaires

Hubert

Paris le 24 août 1925

THUYẾT DƯƠNG

Từ quyển Chiah-tây số 16 cho đến số 20 đã nói tóm cả 1 bộ Phấn-đường, cho nên bản hiệu không in tiếp theo, nay bản hiệu xin in bộ Thuyết-đường để cho biết sự tích các vị anh hùng trong bộ Chính-đông Chính-tây bộ chuyện này có vài mươi vị anh hùng, không những là có sức khỏe tài giỏi, ở trong lại có trung hiếu tiết nghĩa đủ đều. bộ chuyện này xem vừa vui vừa có ích, thật là một bộ truyện có giá trị xưa nay, nay bản hiệu xuất bản 10 ngày ra một quyển. mỗi quyển hai số giá là 1 hào, mỗi quyển 40 trang, khổ dầy hạng trung, ngoài bìa có vẽ các vị anh hùng, cứ theo lần lượt vẽ in ra ngoài bìa.

CHUYỆN DIỄN NGHĨA

Chính-đông 10 quyển chọn bộ	
Chính-tây 20 quyển chọn bộ mỗi quyển giá	0 \$ 10
Tây thi là chuyện một người con gái đẹp liêu minh báo nước. 1 quyển chọn bộ	
	0 16
Tây liêu trai trí gị 2 quyển, mỗi quyển	0 10
Liêu nam trích quai 1 quyển,	0 10

THƠ CA

Hạt ả đầu Dương gia nam âm,	0 10
Thơ ca nôm,	0 10
Văn khấn giỗ lễ,	0 10
Ân tình thơ,	0 10
Sách làm bánh nẫu ăn Annam	0 12

Chuyện sắp in
THUYẾT-DƯƠNG LA-THÔNG thảo Bắc TAN-DƯƠNG